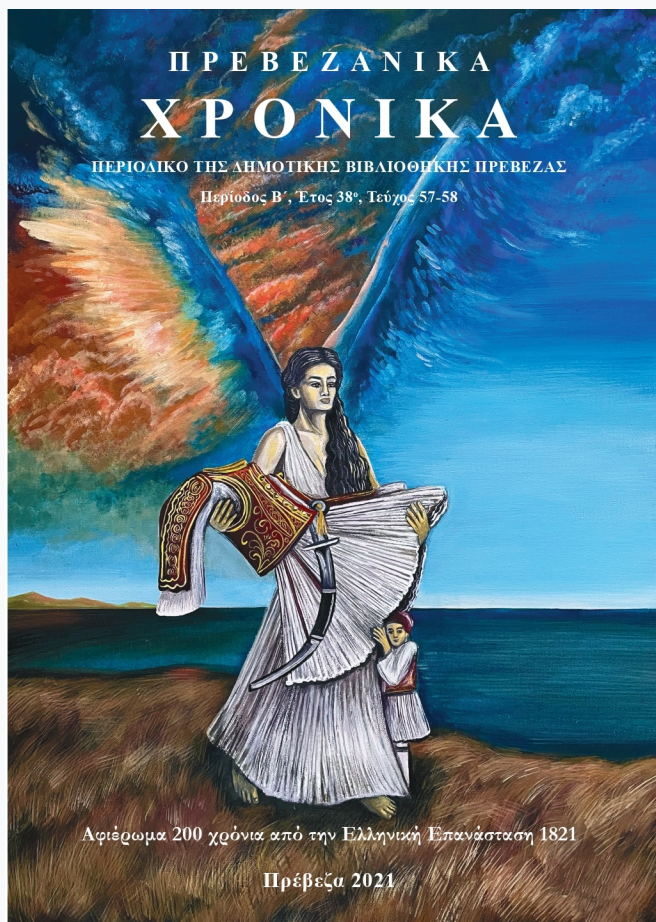

Πρεβεζάνικα Χρονικά

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 57-58 (2021)

Πρεβεζάνοι αγωνιστές του '21. Θεόδωρος Γιώτης και Κωνσταντίνος Γενοβέλης

Θεόδωρος Κων. Δράκος

doi: [10.12681/prch.36429](https://doi.org/10.12681/prch.36429)

Copyright © 2024, Θεόδωρος Κων. Δράκος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Δράκος Θ. Κ. (2024). Πρεβεζάνοι αγωνιστές του '21. Θεόδωρος Γιώτης και Κωνσταντίνος Γενοβέλης. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, 209–216. <https://doi.org/10.12681/prch.36429>

Θεόδωρος Κων. ΔΡΑΚΟΣ*

Πρεβεζάνοι αγωνιστές τοῦ '21. Θεόδωρος Γιώτης καὶ Κωνσταντῖνος Γενοβέλης

Από καιρὸ ἔχουμε ξεκινήσει μιὰ μεγάλη ἔρευνα γιὰ τοὺς Πρεβεζάνους ἀγωνιστές τοῦ '21. Ἀνταποκρινόμενοι στὴν πρόσκληση τῶν *Πρεβεζάνικων Χρονικῶν* γιὰ τὸ ἐπετειακὸ τεῦχος γιὰ τὰ 200 χρόνια ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως, δημοσιεύουμε μέρος τῆς ἔρευνάς μας, παρουσιάζοντας ἀρχαιακὲς πληροφορίες γιὰ τοὺς Πρεβεζάνους ἀγωνιστὲς Θεόδωρο Γιώτη¹ καὶ Κωνσταντῖνο Γενοβέλη,² ἐμπλουτίζοντας (γιὰ τὸν τελευταῖο) τὶς ὑπάρχουσες βιογραφικὲς πληροφορίες ποὺ ἔχουν δημοσιευτεῖ στὴν προγενέστερη βιβλιογραφία.³

Θεόδωρος Γιώτης

Ναύτης, ἀπὸ τὴν Πρέβεζα, γεννηθεὶς τὸ 1798. Παρουσιάσθηκε στὸν Στόλο τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος τὸν Νοέμβριο τοῦ 1828 καὶ λίγες ἡμέρες ἀργότερα, τὸ ξημέρωμα τῆς 27ης Νοεμβρίου, ὀδήγησε τέσσερα ἑλληνικὰ πλοῖα⁴ («Γοργώ», με κυβερνήτη τὸν Δημήτριο Τενεκέ, «Ἐχινάς», με κυβερνήτη τὸν Γεώργιο Περδίκη, «Καλυδών», με κυβερνήτη τὸν Ἰωάννη Σπαχῆ, καὶ «Κασσάνδρα», με κυβερνήτη τὸν Ἀνδρέα Μοῖρα) νὰ εἰσέλθουν στὸν Ἀμβρακικὸ κόλπο.⁵

Ὁ ἀρχιστράτηγος Ρίτσαρντ Τσῶρτς σὲ ἐπιστολὴ τοῦ ἀπὸ τὴν Βόνιτσα στίς 17 Δεκεμβρίου 1828, πρὸς τὸ Ἐπι τῶν Ναυτικῶν μέλος τοῦ Γενικοῦ Φροντιστηρίου κύριον Ἀλέξανδρον Μαυροκορδατὸν ἀναφέρει:

* Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Καμαρίνας.

¹ ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, Ἀρχεῖο Ἀγωνιστῶν, Αἰτήσεις Ἀγωνιστῶν, Κωνσταντῖνος Γενοβέλης, κοτυῖ 29, φάκελος 30. ΓΑΚ, Ἀρχ. περ. κυβ. Ἰ. Καπ., Γραμ. Ναυτ., Φ2/Ε150,163. ΓΑΚ, Ἀρχ. Γεν. Φροντ., Φ25a/Ε325-326, Φ25b/Τ403, Φ32/Τ516. ΦΕΚ Παράρτημα Α/2, 23.1.1845 καὶ Α/35, 16.12.1848.

² ΓΑΚ, Ἀρχ. Γραμ., Ὑπ. Στρατ., Σ5/ΥΠ4/Φ91/Ε39. ΓΑΚ, Ἀρχ. Γεν. Φροντ., Φ10/Τ615, Φ12/Τ28, Φ15b/Τ343, Φ27/Τ246. ΓΑΚ, Συλ. Γ. Βλαχογιάννη, Σ1/ΥΠ3/Φ148/Ε381.

³ ΛΕΞΙΚΟΝ ΗΛΙΟΥ²1984, 93· ΜΕΓΑΛΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ 1929, 509. ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ 2011, 322-323.

⁴ Στίς 21 ἢ 23 Σεπτεμβρίου 1828 ἔγινε ἡ εἴσοδος τεσσάρων πλοίων (μίστικα) στὸν Ἀμβρακικὸ κόλπο. Ἐξέπλευσαν τοῦ κόλπου καὶ ἐπανήλθαν.

⁵ «Αὐτὸς ὀδήγησε τόσον ἐπιτηδείως τὰ ἑλληνικὰ πλοίαρια, ὥστε διέλευσαν ἀβλαβῶς ἐν μέσῳ κινδύνου», ἀναφέρει ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Στόλου Δυτ. Ἑλλάδος Ἀντώνιος Κριεζῆς.

Ὁ Θεόδωρος, πιλότος τῆς Πρεβέζης, ὁ μοναχὸς ὅπου γνωρίζει με ἐντέλειαν τὸ στόμιον αὐτῆς, ζήλω κινούμενος, ἄφησεν τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἦλθεν διὰ νὰ συναγωνισθῆ μεθ' ἡμῶν. Ἐν ᾧ δὲ ἐφρόντιζεν διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν φαμιλιά του ἀπὸ Πρέβεζα καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ ἐδῶθεν μέρος, ἐτοιμάσθησαν τὰ τέσσαρα Μίστικα διὰ νὰ ἔμβωσι εἰς τὸν Κόλπον.

Ἐπροσκαλέσθη δὲ καὶ αὐτὸς διὰ νὰ συνεργήσῃ εἰς τὸ ἔμβασμά των καὶ οὗτος ὁ καλὸς πατριώτης ἄφησεν τὴν φροντίδα τῆς οἰκογενείας του καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν δούλευσιν ταύτην.

Κατὰ τὰς πληροφορίας ὅπου ἔλαβον ἀπὸ τὸν Καπ. Ἀνδρέαν Τενεκὲν καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους Καπετάνιους τῶν 4 Μιστικῶν ὠφέλησεν τόσον ἡ δούλευσίς του καὶ ἐμπειρία του, ὥστε, ἐὰν αὐτὸς ἔλειπε, τοῦτοι ἐκτὸς ὅπου δὲν ἤθελον δυνηθῆ νὰ ἔμβωσι ἀλλὰ ἤθελον λάβῃ καὶ σημαντικὴν ζημίαν παρὰ τῶν ἐχθρῶν.

Δὲν ἀναφέρω τίποτες περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν περιγραφὴν μου τοῦ ἐμβάσματος τῶν τεσσάρων Μιστικῶν, διὰ νὰ μὴν καταχωρισθῆ εἰς τὰς ἐφημερίδας⁶ καὶ κακοποιήσωσι οἱ ἐχθροὶ εἰς Πρέβεζαν τὴν οἰκογένειάν του, μ' ὅλον τοῦτο κάτι ἔμαθον καὶ τὴν ἐφυλάκωσαν, συμβίαν καὶ υἱούς.

Εἶναι δίκαιον νὰ βραβευθῆ ὁ Πατριώτης οὗτος τόσον διὰ τὴν ἐμπειρον δούλευσίν του καθὼς καὶ διὰ τὴν προθυμίαν του, ἐξακολουθεῖ δὲ νὰ δουλεύῃ μέσα εἰς τὸν Κόλπον.

Γιὰ τὴν πράξιν του αὐτὴ ἔλαβε ὡς ἀμοιβὴ 204 γρόσια. Στὴν συνέχεια ὑπηρέτησε, ἀπὸ τὴν 1η Σεπτεμβρίου 1829, στὸν Στολίσκο Ἀμβρακικοῦ ὡς Ναυτῆς Α' κλάσεως στὴν βελλοῦ Βαβαρία με κυβερνήτη τὸν Ὑδραῖο Ὑποπλοίαρχο Ἀνδρέα Τενεκέ.

Αναφέρεται στὶς 25 Φεβρουαρίου 1830 καὶ 24 Μαρτίου 1830 στὸ ναυτολόγιον τοῦ πλοίου στὴν Βόνιτσα.

Κωνσταντῖνος Γενοβέλης

Αξιωματικὸς ἀπὸ τὴν Πρέβεζα, υἱὸς τοῦ Θεοδώρου,⁷ γεννηθεὶς τὸ 1806. Σπούδασε Νομικὰ ὑπὸ τὸν Φρέντερικ Νόρθ Γκίλφορντ στὴν Ἴονια Ἀκαδημία τῆς Κέρκυρας, καθὼς καὶ εὐρωπαϊκὰς γλῶσσας.

«Τέκνον τῆς ἡρωϊκῆς καὶ εὐάνδρου Ἡλείρου, προσφάτους ἔχων τὰς ἀναμνήσεις

⁶ Στὶς 19 Δεκεμβρίου 1828 δημοσιεύθηκε στὴν *Γενικὴ Ἐφημερίδα* ἡ ἀπὸ 2 Δεκεμβρίου 1828 ἀναφορὰ τοῦ Ἀντωνίου Κριεζῆ, ὅπου ἀναφέρεται τὸ ὄνομά του, βλ. *ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ* 1828.

⁷ Διδάσκαλος στὴν Μαρουτσαία Σχολὴ τῶν Ἰωαννίνων (στὰ τέλη τοῦ 18ου – ἀρχὲς 19ου αἰῶνος), ἀπὸ τὴν Πρέβεζα. Σύμφωνα με μαρτυρία τοῦ Παναγιώτη Αναγνωστόπουλου, ἐκ τῶν πρώτων μελῶν τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, ὁ Θ. Γενοβέλης ισχυρίζετο ὅτι εἶχε ὑποβάλει στὸν μαθητὴ του Ἀθανάσιο Τσακάλωφ τὴν ιδέα τῆς ἰδρύσεως τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, βλ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 1954, 21· *ΛΕΞΙΚΟΝ ΗΛΙΟΥ* 1984, 93.

τοῦ ἡρωϊκοῦ Σουλίου, τὴν καταστροφὴν τῆς Πάργας καὶ τὰ δεινοπαθήματα τῶν Ἰωαννίνων, μόλις ἀνδρωθεὶς ἔσπευσεν εἰς τὴν κινδυνεύουσαν Πατρίδα.»

Τὸ 1825 κατετάγη ὡς ἀπλὸς στρατιώτης στὸ Τακτικὸ Στράτευμα, ὑπὸ τὴν διοίκηση τοῦ Καρόλου Φαβιέρου προαχθεὶς σὲ Λοχία Σιτιστή.⁸ Ἔλαβε μέρος στὶς μάχες τοῦ Χαϊδαρίου (6-8 Αὐγούστου 1826) καὶ στὴν ἐκστρατεία τῶν Θηβῶν (Οκτώβριος 1826). Στὴν πολιορκία τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου καὶ τραυματίσθηκε, πῆρε μέρος μὲ ἐπεισοδιακὸ τρόπο. Ὁ Φαβιέρος ἐπέλεξε 300 ἄνδρες γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς πολιορκημένους. Ὁ Γενοβέλης, ἐπιφορτισμένος μὲ τὰ οικονομικὰ τοῦ σώματος, ἔπρεπε νὰ μείνῃ πίσω. Ὅμως ἐπιβιβάσθηκε κρυφὰ σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ πλοῖα ποῦ θὰ μετέφεραν τοὺς στρατιῶτες ἀπὸ τὴν Ὑδρα. Ὅταν ἀποβιβάσθηκαν στὸν Πειραιᾶ καὶ διαπίστωσε τὴν παρουσία τοῦ ὀ Φαβιέρου, τοῦ ἐπέτρεψε νὰ συμμετάσχη στὴν ἐπιχείρηση καὶ τὸν τοποθέτησε στὸν Λόχο τῶν Φιλελλήνων. Τελικῶς στὶς 30 Νοεμβρίου 1826 κατόρθωσαν σπάζοντας τὸν τουρκικὸ κλοιὸ νὰ εἰσέλθουν πρὸς βοήθεια τῶν ὑπερασπιστῶν στὴν Ἀκρόπολη.

Πῆρε μέρος ὡς Φροντιστῆς⁹ στὴν ἐκστρατεία τοῦ Φαβιέρου στὴν Χίο (Οκτώβριος 1827 – Μάρτιος 1828) συμμετέχοντας καὶ στὴν ἀπόβαση στὸν Τσεσμέ (Κρήνη). Τὸ 1828 ὀνομάσθηκε Ἀνθυπολοχαγὸς καὶ Ὑπολοχαγὸς Β΄, τοῦ Τακτικοῦ, τὸ 1829 Ὑπολοχαγὸς τῶν Ἐπιτελῶν, τὸ 1832 Λοχαγὸς-Ὑπασπιστῆς τῆς Κυβερνήσεως καὶ στὶς 31 Δεκεμβρίου 1834 ἔγινε Ὑπομοίραρχος Α΄ Τάξεως στὴν Χωροφυλακὴ.¹⁰ Στὶς 4 Αὐγούστου 1844, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐκλογῶν, εἶναι Μοίραρχος Ἀττικῆς¹¹ καὶ ὑπερασπίζεται μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του τὸ ἀδιάβλητο τῶν ἐκλογῶν προστατεύοντας τὴν κάλη στὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, στὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν. Παρὰ τὸ ὅτι ἔπραξε εἰς τὸ ἀκέραιον τὸ καθῆκον του,¹² ἔγινε ἐξιλαστήριο θύμα γιὰ τὶς ταραχές. Προφυλακίσθηκε, μάλιστα, ἀφεθεὶς ἐλεύθερος μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες.¹³ Στὴν συνέχεια ὑπηρετήσε ὡς Μοίραρχος Φθίας καὶ Εὐρυτανίας.

Στὶς 23 Σεπτεμβρίου 1847 ἔλαβε, ὡς Μοίραρχος Εὐβοίας, Βασιλικὸ Ἔπαινο γιὰ τὴν συμμετοχὴ του στὴν μάχη τῆς Χαλκίδος ἐναντίον τῶν ὑπὸ τοῦ Νικολάου Κριεζιώτη στασιαστῶν. Στὴν ἠπειροθεσσαλικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1854, ὡς Μοίραρχος Εὐβοίας, ἦταν μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν γιὰ τὸν θεσσαλικὸ τομέα.¹⁴ Στὶς 10 Μαρτίου 1858 μετατίθεται, ὡς Ταγματάρχης Χωροφυλακῆς,

⁸ Στρατιώτης ἢ κατώτερος βαθμοφόρος, ὁ ὁποῖος βοηθεῖ τὸν Λοχαγὸ στὴν οικονομικὴ καὶ λογιστικὴ ὑπηρεσία μιᾶς στρατιωτικῆς μονάδας.

⁹ Ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ὀρθὴ χρῆση καὶ τὴν διαχείριση τῶν ἐφοδίων.

¹⁰ ΦΕΚ Α/2, 23.1.1835.

¹¹ ΦΕΚ Α/29, 5.9.1844, [114]-144 (Παράρτημα), 125

¹² «Χρέος ἀπαραίτητον κρίνω νὰ συστήσω τὴν διαγωγὴν τοῦ κ(υρί)ου Μοιράρχου, τὴν ἔμφρονα διαγωγὴν καὶ ἀξιοπία τῶν ἀξιωματικῶν οἱ ὁποῖοι ἔδειξαν ἀπαραδειγμάτιστον ζῆλον μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς τῶν πρὸς ἐπιτήρησιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας.» Ἀναφορὰ Ἀντισυνταγματάρχου Ζάχου Μήλιου πρὸς τὸν Βασιλεῖα Ὅθωνα.

¹³ Γιὰ τὰ γεγονότα ἐκείνων τῶν ἐκλογῶν, βλ. ΜΑΚΡΥΤΙΑΝΝΗΣ 1907, 399-405· ΑΝΤΩΝΙΟΥ 1964, 280-281.

¹⁴ ΑΝΤΩΝΙΟΥ 1964, 344-345.

ἀπὸ τὴν Μοιραρχία Ἀρκαδίας σὲ αὐτὴν τῆς Εὐβοίας.¹⁵ Στις 30 Ἰανουαρίου 1865 γίνεται Ἀρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς,¹⁶ ἕως τῆς 16 Νοεμβρίου 1865, ὅταν ἀναλαμβάνει προϊστάμενος στὴν Μοιραρχία Κυκλάδων.¹⁷

Γιὰ τὴν συμμετοχὴ του στὸν Ἀγῶνα ἐτιμήθη μὲ τὸ Ἀργυρὸ Ἀριστεῖο. Ἔλαβε τὸν Ἀργυρὸ (3 Φεβρουαρίου 1845) καὶ τὸν Χρυσὸ Σταυρὸ (16 Δεκεμβρίου 1848) τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Σωτήρος.

Ἀπεβίωσε στὴν Ἀθήνα στὶς 16 Ἀπριλίου 1871, ὡς Ἀντισυνταγματάρχης, «προσβληθεὶς ὑπὸ ὄξυτάτης τῆς καρδιάς νόσου». Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη στὴν Μητρόπολη ὑπὸ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Σεβασμιωτάτου Θεοφίλου Α' καὶ ὁ μετέπειτα Ὑποστράτηγος τοῦ Μηχανικοῦ Χαράλαμπος Χρυσοβέργης «ἀπήγγειλε κατάλληλον ἐπικήδειον λόγον».

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. 12 1865 EN ATHINA, 13 Φεβρουαρίου.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ μεταθέσεως ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ἀπερασίσαμεν καὶ διατάττομεν.

Ἀνακαλεῖται εἰς ἐνέργειαν.

Ὁ Ταγματάρχης τῆς Χωροφυλακῆς Γενοβέλης Κωνσταντῖνος καὶ διορίζεται Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος τῆς Χωροφυλακῆς.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ὑπουργὸν ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἰανουαρίου 1865.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΕΝΟΒΕΛΗ¹⁸

Τὸ μεσονύκτιον τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἀπεβίωσεν ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΝΟΒΕΛΗΣ, ἀντισυνταγματάρχης τῆς Χωροφυλακῆς καὶ ἀρχηγὸς αὐτῆς, προσβληθεὶς ὑπὸ ὄξυτάτης τῆς καρδιάς νόσου.

Ὁ Κωνσταντῖνος Γενοβέλης ἀνήκεν εἰς τὴν χορείαν τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ηὐτήχησαν νὰ ἀγωνισθῶσι τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ πατρίδος ἀγῶνα. Οἱ πάντες ἔσπευδον πρὸς τὴν κινδυνεύουσαν Πατρίδα, ἀναλαμβάνουσαν τὸν ἄνισον τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς δουλείας ἀγῶνα, καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ Γενοβέλη, τὰ πάνδεινα ἐκ τῆς δουλείας ὑποστάντες ἐξ ὑπαρχῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἐμάχοντο ἐν τῷ πεδίῳ τῆς τιμῆς.

¹⁵ ΦΕΚ Α/16, 2.5.1858, 82.

¹⁶ ΦΕΚ Α/12, 13.2.1865, 65. Πρβλ. *ΑΥΓΗ* 1865, 2: «Συγχαίρομεν λοιπὸν τὴν Κυβέρνησιν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ ἀρχηγοῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀρχαιοτέρου τῶν Ταγματάρχων κυρίου Κ. Γενοβέλη τοῦ ὁποίου τὸ δραστήριον καὶ ἡ περὶ τὴν ὑπηρεσίαν πείρα καὶ ἰκανότης εἰσὶ μεγάλα ἐχέγγυα εἰς τὴν καλὴν διοργάνωσιν τοῦ σώματος τούτου τῆς Χωροφυλακῆς, κτησαμένου ἤδη ἀρχηγὸν ἐκ τῶν αὐτῶν μελῶν.»

¹⁷ ΦΕΚ Α/58, 10.12.1865, 382.

¹⁸ *Αἰῶν* 1871.

Ὁ Κωνσταντῖνος Γενοβέλης, νέος τότε, ἀπεστάλη ὑπὸ τῶν ἐν Πρεβέζῃ γεννητόρων αὐτοῦ εἰς Κέρκυραν, μαθητεύσας ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Γκίλφορντ μέχρι τοῦ 1824.

Τέκνον τῆς ἡρωϊκῆς καὶ εὐάνδρου Ἡλείρου, προσφάτους ἔχων τὰς ἀναμνήσεις τοῦ ἡρωϊκοῦ Σουλίου, τὴν καταστροφὴν τῆς Πάργας καὶ τὰ δεινοπαθήματα τῶν Ἰωαννίνων, μόλις ἀνδρωθεὶς, ἔσπευσεν εἰς τὴν κινδυνεύουσαν Πατρίδα.

Εὐμοιρῶν μαθήσεων, κάτοχος εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ἀντάξιος μαθητῆς τῶν πόθων τοῦ Φιλέλληνος Γκίλφορντ, ὁ Κωνσταντῖνος Γενοβέλης κατετάχθη ἀπλοῦς στρατιώτης, ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ ἀειμνήστου Φαβιέρου, συνηγωνίσθη δὲ μετὰ τοῦ καρτερικοῦ καὶ ἀτρομήτου Φιλέλληνος μέχρι τέλους τοῦ ἀγῶνος, καὶ εἰς τὰς ὑπηρεσίας, ἃς προσήνεγκε πράγματι ὁ τακτικὸς στρατός, κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, τὸ ὄνομα τοῦ Γενοβέλη ἐσαεὶ ἐπιφανῆ θέσιν θὰ καθέξη.

Ἡτύχησε δὲ ὁ ἀληθὴς στρατιώτης Κωνσταντῖνος Γενοβέλης νὰ συγκαταριθμηθῇ μετὰ τῶν τριακοσίων μαχητῶν, τῶν κατὰ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπιτεθέντων, οὐχὶ κληρωθεὶς, οὐδὲ διαταχθεὶς, ἀλλὰ αὐτὸς ἑαυτὸν ἐθελουσίως συγκαταλέξας μετὰ τῶν τριακοσίων ἀνδρείων συναδέλφων του, τῶν ἐπιχειρησάντων νύκτωρ τὴν τολμηρὰν ἐκείνην ἔφοδον.

Ἡ μεγαλοψυχία αὐτῆ τοῦ Γενοβέλη ἐφέιλκυσε ἔτι τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τοῦ Φαβιέρου, καὶ ἔκτοτε χρονολογεῖται ἢ ἐν τῷ στρατῷ προαγωγή του. Οἱ φίλοι αὐτοῦ οὐδέποτε ἤκουσαν αὐτὸν διηγούμενον τὰς ἐν τῷ ἱερῷ ἀγῶνι ὑπηρεσίας του. Ἡ μετριοφροσύνη, ἀψευδὲς μαρτύριον τῶν πράγματι ἐργατῶν τῆς ἐλευθερίας, ἐκόσμει μετὰ τῶν ἄλλων προτερημάτων τὸν ἐκλεκτὸν στρατιώτην, τὸν πολῦτιμον πολίτην, τὸν ἀνεκτίμητον φίλον Κωνσταντῖνον Γενοβέλην.

Ἀκάματος περὶ τὴν ὑπηρεσίαν, ὁ Γενοβέλης προήχθη ἐπαξίως εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τοῦ Σώματος τῆς χωροφυλακῆς, ἀποτελεσματικῶς ἐργασθεὶς ὑπὲρ τῆς δημοσίας τάξεως. Μειλίχιος τοὺς τρόπους, γλυκὺς τὴν ὄψιν καὶ τὴν καρδίαν, συνεκέντρον ἐν ἑαυτῷ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν πίστιν τῶν ὑποδεεστέρων του, τὴν στοργὴν τῶν γνωρισάντων αὐτόν. Ἀκραιφνῆς καὶ πιστὸς τοῦ καθήκοντός του μύστης, ὁ Γενοβέλης ὑπηρετήσε παντοῦ, ὅπου ἂν ἐκλήθη, μετὰ δραστηριότητος καὶ τιμιότητος ἀπαραμίλλου. Ἐν ἐποχῇ δέ, καθ' ἣν τὰ πάθη καὶ αἰ ἀντεκδικήσεις ἐκορυφοῦντο ἐν τῷ ἀτυχεῖ τούτῳ τόπῳ, ὁ Γενοβέλης παρέσχε δείγματα ἔμφρονος διαγωγῆς, συνδιαλλακτικοῦ πνεύματος, ὑπογραμμὸν ἔχων τὴν ἀληθῆ καὶ ἐμπρέπουσα τῷ στρατιώτῃ ἀποστολὴν.

Αἰ κατὰ τὸν ἀγῶνα κακουχίαι καὶ οἱ μετ' αὐτὸν διηνεκεῖς κόποι καὶ μόχθοι, ἐπαισθητῶς τὴν ὑγείαν τοῦ Κ. Γενοβέλη ἐβλαψαν, οὐχ ἥττον ὅμως ἡ καρδία αὐτοῦ μέχρι τελευταίας πνοῆς ἐπαλλεν ὑπὲρ τῶν ἱερωτέρων πόθων καὶ τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων.

Ἡ Πατρίς ἀπόλλυσιν, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μακαρίτου Γενοβέλη, πολίτην ἔνθουν¹⁹ καὶ νοήμονα, στρατιώτην πιστὸν καὶ ἡσκημένον, συνδέοντα τὴν μάθησιν μετὰ μακρᾶς πείρας.

¹⁹ Ὁ ἔχων μέσα του τὸν Θεόν, ποῦ ἐμψυχώνεται με θεϊκὴ δύναμη.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΕΝΟΒΕΛΗ²⁰

Ἄπῃλθεν ἀφ' ἡμῶν χθές εἷς κάλλιστος πολίτης, εἷς τῶν εὐγενεστέρων καὶ μᾶλλον εὐπαιδευτῶν ἀξιοματικῶν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ὁ Κωνσταντῖνος Γενοβέλης, ἀντισυνταγματάρχης καὶ ὑπαρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος, παραδοὺς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν τῷ Πλάσῃ τὴν πρωΐαν τῆς χθές, καὶ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐτάφη μετὰ τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὸν βαθμὸν του καὶ τὴν κοινωνικὴν του θέσιν τιμῶν.

Ὁ μακαρίτης Γενοβέλης ὠρμάτο ἐκ μιᾶς τῶν πρώτα φερουσῶν καὶ τῶν ὀνομαστοτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων ἐν Ἠπειρῷ (Πρεβέζῃ) οἰκογενειῶν, νεώτατος ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ ἱερωτέρου πυρὸς τῆς πρὸς τὴν πατρίδα, ἀγωνιζομένην τὸν περὶ τῶν ὄλων ἀγῶνα, ἀγάπης· διὸ καὶ παρατήσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἔσπευσεν ἵνα προσφέρῃ καὶ οὗτος τὴν συνδρομὴν του, ἐν ἐλαχίστῳ θέμενος²¹ καὶ τὴν ζωὴν του καὶ πᾶσαν ταλαιπωρίαν καὶ κακουχίαν, καθ' ὃν χρόνον τίποτε δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ εἰμὴ ἐν καὶ μόνον θέλγητρον, ἡ σωτηρία τῆς Πατρίδος. Πάντα δὲ τὰ λοιπὰ μεστὰ κινδύνων καὶ δυσπραγιῶν κατετάχθη ἐν τοῖς πρώτοις εἰς τὸν τακτικὸν στρατόν, καὶ διεκρίθη ἐν αὐτῷ ὡς ἄξιον τῆς πατρίδος τέκνον, ὡς φιλότιμος στρατιώτης.

Καὶ τοὶ ἀποτραπεῖς ῥητῶς ὁ μακαρίτης, ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Φαβιέρου, καθὸ ἐπιφορτισμένος τὴν οικονομικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐν Μεθάνοις τακτικοῦ στρατοῦ, νὰ μετᾶσχη τῆς ἀξιομνημονεύτου καὶ ἱστορικῆς εἰσόδου τῶν ὑπὸ τὸν Φαβιέρου εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ τέλος Νοεμβρίου 1826, οὐδὲν ἤττον ἐπροτίμησε νὰ παρακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτοῦ, καὶ νὰ μὴ μείνῃ ὀπίσω τῶν κινδύνων χάριν τῆς πατρίδος του. Αἴφνης, λοιπόν, πρὸς ἐκπλήξιν τοῦ ἀρχηγοῦ Φαβιέρου, εὐρέθη καὶ ὁ Κωνστ. Γενοβέλης μετὰ τῶν συναναβάντων εἰς τὴν Ἀκρόπολιν κατὰ τὴν παραβολωτάτην ἐκείνην νυκτερινὴν ὁδοιπορίαν.

Ἦτο ἄρα ὁ μακαρίτης φίλος τῶν μαχῶν καὶ ὠλιγῶρει τῶν κινδύνων· ὅθεν καὶ τῆς εἰς Χίον ἐκστρατείας μετέσχεν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους, καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας περιστάσεις ἐξεπλήρωσε γενναίως τὸ καθήκον του.

Μετὰ τὴν ὀριστικὴν τῶν πραγμάτων ἀποκατάστασιν ὁ Γενοβέλης διεκρίθη φίλος τῆς τάξεως καὶ στρατιώτης πειθαρχικώτατος· ἐκ τῶν πρώτων καταταχθεὶς εἰς τὸ σῶμα τῆς χωροφυλακῆς, ἅμα τῷ σχηματισμῷ του, ὑπηρέτησε τιμιώτατα, καὶ ἐπέδειξε πάντοτε τὴν εὐγενεστέρην συμπεριφορὰν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του· ὀλίγοι, ὡς ὁ ἀξιοματικὸς Γενοβέλης, διεξῆγον τὴν ὑπηρεσίαν των, ἐν ἡμέραις μάλιστα χαλεπαῖς πολιτικῆς θυέλλης, οὕτως ἠπίως καὶ διὰ συμπεριφορᾶς καλλίστης· ὀμιλητικὸς καὶ πάνυ εὐπροσήγορος τοῖς ἤθεσι καὶ τοῖς τρόποις αὐτοῦ, ἡγαπᾶτο ἰδιαζόντως ὑπὸ πάντων, ὅσοι ἐγνώριζον αὐτόν.

Ἀλλά, φέρων καὶ οὗτος, ὡς πάντες σχεδὸν οἱ ἀληθινοὶ ἀγωνισταί, χρόνιον νόσημα ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ, ἀνεπαισθήτως ἐστερήθη τῆς ζωῆς του εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν ἐπωφελῶς ἠδύνατο νὰ ὑπηρετήσῃ ἐπὶ πολλὰ ἀκόμη ἔτη τῇ πατρίδι, ἀφήσας

²⁰ *ΑΛΗΘΕΙΑ* 1871.

²¹ Μετοχὴ τοῦ *τίθημι*, ἐδῶ: δίνοντας στὴν πατρίδα.

άφατον²² λύπην εἰς τε τὴν τεθλιμμένην χήραν αὐτοῦ καὶ πάντας τοὺς συγγενεῖς, φίλους καὶ συμπολίτας του, ὧν μέγιστος ἀριθμὸς προέπεμψε τὸν νεκρὸν του μέχρι τοῦ κοιμητηρίου, εἰς ἔνδειξιν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως.

Ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως ἐτέλεσε τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν,²³ ὁ δὲ ἀξιωματικὸς τοῦ Μηχανικοῦ κ. Χαρ. Χρυσοβέργης ἀπήγγειλε κατάλληλον ἐπικήδειον λόγον.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη κάλλιστε φίλε καὶ συμπολίτα Κωνσταντῖνε Γενοβέλη!
Γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν!

Ἀρχεῖα

ΓΑΚ, Ἀρχ. περ. κυβ. Ἰ. Καπ., Γραμ. Ναυτ., Φ2/Ε150,163.
ΓΑΚ, Ἀρχ. Γεν. Φροντ., Φ25a/Ε325-6, Φ25b/Τ403, Φ32/Τ516.
ΓΑΚ, Ἀρχ. Γεν. Φροντ., Φ10/Τ615, Φ12/Τ28, Φ15b/Τ343, Φ27/Τ246.
ΓΑΚ, Ἀρχ. Γραμ., Ὑπ. Στρατ., Σ5/ΥΠ4/Φ91/Ε39.
ΓΑΚ, Συλ. Γ. Βλαχογιάννη, Σ1/ΥΠ3/Φ148/Ε381.
ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, Ἀρχεῖο Ἀγωνιστῶν.

Πηγές – Βιβλιογραφία

ΑἰΩΝ 1871, ἔφημ. *Αἰών*, φ. 2671, 22 Ἀπριλίου, 4
ΑΛΗΘΕΙΑ 1871, ἔφημ. *Ἀλήθεια*, 17 Ἀπριλίου, 3
ΑΝΤΩΝΙΟΥ Κωνσταντῖνος, 1964, *Ἱστορία Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς*, τ. 1, ἐκδ. Λα-
διᾶς, Ἀθῆναι
ΑΡΧΕΙΟΝ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ, 1907, *Ἀρχεῖον τοῦ Στρατηγοῦ Ἰωάννου Μακρυγιάννη*, τ. 1, ἐκ τοῦ *Τυ-
πογραφείου* Γ. Σ. Βλαστοῦ, ἐν Ἀθῆναις
ΑΥΓΗ 1865, ἔφημ. *Αὐγή*, ἔτος Η΄, ἀρ. 1367, 1 Φεβρουαρίου, 2
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ 2011, *Βιογραφικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια τοῦ Νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ*, τ.
1, ἐκδ. Μέτρον, Ἀθήνα
ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ 1828, *Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος*, ἔτος Γ. ἀρ. 95, 19 Δεκεμβρίου, 394
ΛΕΞΙΚΟΝ ΗΛΙΟΥ² 1984, *Νεώτερον Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν “Ἡλίου”*,² 1984, τ. 5, Ἀθῆναι
ΜΕΓΑΛΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ 1929, *Μεγάλῃ Στρατιωτικῇ καὶ Ναυτικῇ Ἐγκυκλοπαιδείᾳ*, 1929, τ.
2, Ἀθῆναι
ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Γεώργιος Ἄθ., 1954, *Ἡπειρῶτες ἀγωνισταὶ τῶν ἐτῶν 1430-1830*, Γιάννινα
ΦΕΚ Α/2, 23.1.1835 καὶ Α παρ. 29, 5.9.1844, 125 καὶ Παράρτημα Α/2, 23.1.1845 καὶ Α/35,
16.12.1848 καὶ ΦΕΚ 16, 2.5.1858, 82, καὶ Α/12, 13.2.1865 καὶ Α/58, 10.12.1865

²² Ἀνείπωτη, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ εἰπωθῇ, νὰ ἐκφρασθῇ μὲ λόγια.

²³ Θεόφιλος (κατὰ κόσμον Θεόδωρος Βλαχοπαπαδόπουλος).

Νεκρολογία και Δημοσίευμα για τον θάνατο του Κων. Γενοβέλη

Τό μεσονύκτιον της παρελθούσης Πέμπτης απέβιμεν ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΝΟΒΕΛΗΣ, ἀντινοταγματάρχης τῆς χωροφυλακῆς καὶ ἀρχηγὸς αὐτῆς, προσβληθεὶς ὑπὸ ὀξυτάτης τῆς καρδίας νόσου.

Ὁ Κωνσταντῖνος Γενοβέλης ἀνήκει εἰς τὴν χορὴν τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες κτύχισαν ἂν ἀγωνισθῶσι τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ πατρίδος ἀγῶνα. Οἱ πάντες ἐσπευδον πρὸς τὴν κενδυνοῦσαν Πατρίδα, ἀναλαμβάνουσαν τὸν ἀνισὸν τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς δουλείας ἀγῶνα, καὶ οἱ συγγενεὶ τοῦ Γενοβέλη, τὰ πάνδημα ἐκ τῆς δουλείας ὑποστάτες ἐξ ὑπαρχῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἐμάχοντο ἐν τῷ πεδίῳ τῆς τιμῆς. Ὁ Κωνσταντῖνος Γενοβέλης, νέος τότε, ἀπεστάλη ὑπὸ τῶν ἐν Πριεζέη γεννητόρων αὐτοῦ εἰς Κίρκραν, μαθητεύσας ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Γαίλφορδ μέχρι τοῦ 1821. Τίκον τῆς ῥηϊκῆς καὶ εὐάνδρου ἠπειροῦ, προσράτου ἔχων τὰς ἀναμνήσεις τοῦ ῥωαῖκοῦ Σουλίου, τὴν κατὰ τὴν τῆς Πάργας καὶ τὰ δεινοπαθήματα τῶν Ἰωαννῶν, μόλις ἀνδρωθεὶς, ἐσπευσεν εἰς τὴν κενδυνοῦσαν Πατρίδα. Ἐμμερῶν μαθήσει, κάτοχος εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ἀντάξιός μαθητὴς τῶν πόθων τοῦ φιλέλληνοσ Γαίλφορδ, ὁ Κωνσταντῖνος Γενοβέλης κατετάχθη ἀπλοῦσ στρατιώτης, ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ ἀεικνήστου Φαβιέρου, συνηγωνισθὴ δὲ μετὰ τοῦ καρτερικοῦ καὶ ἀποστάτου Φιλέλληνοσ μέχρι τέλοσ τοῦ ἀγῶνοσ, καὶ εἰς τὰς ὑπερλαίας, εἰς προσηνεκὰς πράγματι ὁ τακτικὸσ στρατὸσ, κατὰ τὴν ἐπαναστάσει, τὸ ὄνομα τοῦ Γενοβέλη ἐφαί ἐπιφανῆ ὄνειον ἐκ καθέρι. Πιτύχισε δὲ ὁ ἀληθὴσ στρατιώτης Κωνσταντῖνοσ Γενοβέλησ νὰ συγκαταριθμηθῆ μετὰ τῶν τριακοναίων μαχητῶν, τῶν κατὰ τῆσ Ἀκροπόλεωσ Ἀθηνῶν ἐπιτεθέντων, οὐχὶ κληρωθεὶσ, οὐδὲ διαταχθεὶσ, ἀλλ' αὐτοὶ ἐκαστὸσ ἐβελουσίωσ συγκαταριθέσ μετὰ τῶν τριακοναίων ἀνδρείων συναδελφῶν του, τῶν ἐπιχειροῦσαν νύκτωρ τὴν πολυκρᾶν ἐκίνην ἐροδοῦ. Ἡ μεγαλοψυχία αὐτῆ τοῦ Γενοβέλη ἐφείλκετο ἐτι τὴν πρὸσ αὐτὸν ἀγάπην τοῦ Φαβιέρου, καὶ ἐκαστεσ χρονολογεῖται ἢ ἐν τῷ στρατῷ προαγωγῆσ. Οἱ φίλοσ αὐτοῦ οὐδέποτε ἔκλυον αὐτὸν διηγουμένον τὰς ἐν τῷ ἱερῷ ἀγῶνι ὑπερλαίας του. Ἡ μετροροσύνη, ἀψευδὴσ μαρτύριον τῶν πραγμάτων ἐράτων τῆσ ἐλευθερίας, ἐκόσμη μετὰ τῶν ἄλλων προτερημάτων τὸν ἐκλεκτὸν στρατιώτην, τὸν πολυτίμητον πολίτην, τὸν ἀνεκτίμητον φίλον Κωνσταντῖνον Γενοβέλην.

Ἀκάματοσ περὶ τὴν ὑπερλαίαν, ὁ Γενοβέλησ προήθη ἐπαίξιω εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμόν τοῦ Σώματοσ τῆσ χωροφυλακῆσ, ἀποταγματικῆσ ἐργασθεὶσ ὑπὲρ τῆσ δημοσίωσ τάξεωσ. Μελέτηχοσ τοῦσ τρόποσ, γλυκὴσ τὴν ὄψιν καὶ τὴν καρδίαν, συνεκίτρον ἐν ἐαυτῷ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν πίστιν τῶν ὑποδεστώτων του, τὴν στοργὴν τῶν γυμνασάντων αὐτόν. Ἀκραιφὴσ καὶ πιστόσ τῷ καθήκοντι τοῦ μιστοῦ, ὁ Γενοβέλησ ὑπηρετήσεσ παντοῦ, ὅπου ἂν ἐκλήθη, μετὰ δραστηριότητοσ καὶ τιμιότητοσ ἀπαρμυλλοσ. Ἐν ἐποχῇ δὲ, καθ' ἣν τὰ πάθη καὶ αἱ ἀνεκτικτικῆσ ἐκορυφώοντο ἐν τῷ ἀτυχεῖ τούτῳ τόπῳ, ὁ Γενοβέλησ παρέσχε δειγμάτα ἔμφρονσ διαγωγῆσ, συνδιαλλακτικῶσ πνεύματοσ, ὑποταρμῶν ἔχων τὴν ἀληθῆ καὶ ἐμπρόσπουσαν τῷ στρατιώτῳ ἀποστολήν.

Αἱ κατὰ τὸν ἀγῶνα κακουχίαι καὶ οἱ μετ' αὐτόν δινεκῆσ κόποι καὶ μόχθοσ, ἐπαισθητόσ τὴν ὑγίειαν τοῦ Κ. Γενοβέλη ἐβλάψαν, οὐχ ἥττον ὁμοῦ ἢ καρδία αὐτοῦ μέχρι τελευταίωσ ποθέσ ἐπαλλεν ὑπὲρ τῶν ἱερωτέρων πόθων καὶ τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων. Ἡ Πατρίσ ἀπόλυται, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μακαριτοῦ Γενοβέλη, πολίτην ἐνθουον καὶ νόημα, στρατιώτην πιστόν καὶ ὁκάμητον, συνδύον τὴν μάθειον μετὰ μακαρῆσ πείρωσ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ «ΑΘΙΝΩΣ»

Ἡ ὑπογραφή τοῦ Κων. Γενοβέλη.

Ἡ ὑπογραφή τοῦ Θεοδώρου Γιώτη.

Κωνσταντῖνοσ Γενοβέλησ.

Ἀπλήθει ἀρ' ἦσαν χθὲσ εἰς καλλιστοσ πολίτησ, εἰ τῶν εὐγενεστέρων καὶ μᾶλλον εὐπαιδείων ἐξωματικῶν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ὁ Κωνσταντῖνοσ Γενοβέλησ, ἀντισυνταγματάρχης καὶ ὑπαρχηγὸσ τῆσ χωροφυλακῆσ ἐπλήρωσοσ τὸ κοινὸν χροσ, παραδοῦσ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Πλάτῳ τὴν πρῶτην τῆσ χθὲσ, καὶ μετὰ τὴν ὄψιν τοῦ ἡλίου ἐτέφη μετὰ τῶν ἀνεκρούων εἰς τὴν βαθρῶν του καὶ τὴν κοινωτικῆν του θέσιον τιμῶν.

Ἡ μακαριτῆσ Γενοβέλησ ὠρατο ἐκ μίθεσ τῶν τὰ πρῶτα φερονῶν καὶ τῶν ὀμοκατοτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων ἐν Ἠπειρῷ (Πριεζέη) οἰκογενειῶν νωτάτοσ ἐφλέγετο ἐπὶ τοῦ ἱερωτέρου πορθῆ τῆσ πρὸσ τὴν πατρίδα, ἀγωνισομένη τὸν περὶ τῶν ὄλων ἀγῶνα, ἀγάπησ δὲ καὶ παρατιθέσασ τὰσ σπουδαί αὐτοῦ ἐσπευσεν εἰς ἀπροσέφη καὶ οὔτοσ τὴν συνδρομήν του, ἐν ἐλαχιστῷ ἔμμενοσ καὶ τὴν ζήτησ του καὶ πᾶσαν ταλαιπωρίαν καὶ κακουχίαν καθ' ὅν χρόνον τίποτε δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ ἴσῳ ποίῳ τούτῳ ἐμμε ἢ καὶ μόνον θελητηρον, ἢ σωτηρία τῆσ Πατρίδοσ, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ μετὰ κινδύνων καὶ δυσπραγιῶν κατετάχθη ἐν τοῖσ πρώτοσ εἰς τὸν τακτικὸν στρατόν, καὶ διεκρίθη ἐν αὐτῷ ὡσ εἴς τὴν πατρίδοσ τένοον, ὡσ φιλότιμοσ στρατιώτησ. Καὶ τοῖ ἀποταρμῆσ βῆτοσ ὁ μακαριτῆσ, ὑπὸ τοῦ ἀεικνήστου Φαβιέρου, καθὼ ἐπιφορτισμένοσ τὴν οἰκονομικὴν ὑπερλαίαν τοῦ ἐν Μεθίαινοσ τακτικῶσ στρατοῦ, νὰ μετασχη τῆσ ἐξιωματικῶσ τοῦσ καὶ ἱστορικῆσ εἰσόδου τῶν ὑπὸ τὸν Φαβιέρου εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ τέλος νοεμβριοῦ 1826, οὐδὲν ἥττον ἐπροτίμησε νὰ παρακοσῆ εἰς τὴν διαταγῆν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτοῦ, καὶ νὰ μὴ μείνη ὅπισθε τῶν κινδύνων χροῦν τῆσ πατρίδοσ του. Αἰφνίωσ λοιπόν, πρὸσ ἐκπλήξι τῷ ἀρχηγῷ Φαβιέρου, εἰσέθη καὶ ὁ Κωνστ. Γενοβέλησ μετὰ τῶν συναναδελφῶν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν κατὰ τὴν παραβολατικῆν ἐκίνην νυκτερινῆν ὁδοπορίαν. Ἦτο ἔρα ὁ μακαριτῆσ φίλοσ τῶν μαχῶν καὶ ὠλεγωμεν τῶν κινδύνων ὄνειον καὶ τῆσ εἰς Χίον ἐστρατείας μετόσων ἀπ' ἀρχῆσ ἔωσ τέλοσ, καὶ εἰς πολλὰς ἄλλασ περιστασίωσ ἐξεκπλήρωσο γενναίωσ τὸ καθῆκον του.

Μετὰ τὴν ὁμοτικῆν τῶν πραγμάτων ἀποκατάστασει ὁ Γενοβέλησ διεκρίθη φίλοσ τῆσ τάξεωσ καὶ στρατιώτησ πειθαρχικωτάτοσ ἐκ τῶν πρώτων καταταχθεὶσ εἰς τὸ σῶμα τῆσ χωροφυλακῆσ, ἔρα τῷ σχηματισμῷ του, ὑπηρετήσεσ τιμιώτατα, καὶ ἐπέδειξε πάντοτε τὴν εὐγενεστέραν συμπεριφορῶν κατὰ τὴν ἐτέλεσει τῶν καθήκοντων του ὄλιγοσ, ὡσ ὁ ἐξιωματικῶσ Γενοβέλησ, διεξήγον τὴν ὑπερλαίαν του, ἐν ἐμμεσίωσ μάλιστα χαλεπαῖσ πολιτικῆσ θελήλωσ, οὕτωσ ἡπίωσ καὶ διὰ συμπεριφορῆσ καλλιστῆσ ὁμιλητικῆσ καὶ πάνου εὐπροσέγγυροσ τοῖσ ἔθετοσ καὶ τοῖσ τρόποισ αὐτοῦ, ἡγαπᾶτο ἰδιαζόντωσ ὑπὸ πάντων, ὄσοι ἐγνώρισαν αὐτόν.

Ἄλλῳ, ἔραον καὶ οὔτοσ, ὡσ πάντεσ σχεδὸν εἰ ἀληθινοὶ ἀγωνισταὶ, χροῖον νόσημα ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ, ἀνεπαίσθητωσ ἐστερηθη τῆσ ζωῆσ του εἰς ἡλίαν, καθ' ἣν ἐπαρῶσ ἤθῶνατο νὰ ὑπερκετῆσ ἐπὶ πολλὰ ἐκόπη ἐτη τῆσ πατρίδοσ, ἀφῆτοσ ἔρατον λόπην εἰς τε τὴν τεθλιμμένην χροῦν αὐτοῦ καὶ πάντα τοῖσ συγγενεῖσ, φίλοσ καὶ συμπολίτησ του, ὡσ μέγιστοσ ἀριθμὸσ προσέφυγε τὸν νεκρόν του μέχρι τοῦ κοιμητηρίου, εἰς ἐνδειξὴν τῆσ πρὸσ αὐτόν ἀγάπησ καὶ ὀποληψίωσ.

Ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆσ Μετροπολίτωσ ἐτέλεσε τὴν νεκρῶσιμον ἀκολουθίαν ὁ Σ. Μετροπολίτησ Ἀθηνῶν, ὁ δὲ ἐξιωματικῶσ τοῦ μηχανικοῦ κ. Χρῶ. Χριστοδωροσ ἀπέγγυεισ καταλλήλων ἐπιτεθεον λογον.

Αἰώνια σοῦ ἢ μνήμη καλλιστεσ φίλε καὶ συμπολίτη Κωνσταντῖνε Γενοβέλη! Γαῖαν ἔχοσ ἐσορᾶν!